

Iz novih pesmi

Dušan
Ludvik

MISLI Marčev sneg me je zaslepil
(kosmi zvezd, konfeti rož),
na srce se je prilepil,
da bleščim se kot kristali broš.

Splazil se je v misli prazne
(gluho seme, zlomljen plug),
včasih so bile vsaj blazne,
zdaj pa mraz švisti iz not in fug.

Srepi čas je v njih razpletel
zemljevide peg in gub
in neplodni il dognetel,
barve iztisnil iz poslednjih tub.

Vsaka oblika – slab osnutek,
vsak odtenek – zmoten gib,
ko izostril sem občutek,
zgréšil smer sem, zgubil vid in tip.

Nisem jih izklesal v kamen,
 krhka snov so, plahi vzdih,
 kot ob kresu skozi plamen –
 zdaj vihar, nato spet vetrc tih.

PO LETIH Oblaki se v pazdér drobijo
 in sonce, razšopirjen pav,
 prevaža zarjasto kočijo
 po mozaiku šmarnih trav.

Lovim satenaste okače,
 ko zlezli so iz tesnih larv,
 razprli v vetrcu pahljače –
 krilca poletno modrih barv.

Premolkne nota na violi,
 tišina reže kot skalpel,
 otožen dan prдавne boli
 pa mi je izbral najslabši del.

Bil sem omotičen godovnik,
 neizčiščen kakor divji med,
 metulj poišče si medovnik,
 jaz bistvo iskal sem, vzrok in sled.

Pohabljan (duh moj nepohabljen),
 v sovraštvu okópan, sam nič kriv,
 ljubljén, pozabljan in pozabljen,
 bi umreti moral – pa sem živ.

MIMOGREDE Kopje vida, zasvedráno
 skoz lobanjo do možgan.
 Gledam svet kot skozi rano,
 v barvne lise razkosan.

Sonce je škrlaten madež,
v štrenah lije skoz oblak
in kot omedeni sadež
se raztrešči ob somrak.

Na križpotju viselnice,
v zanki neizpolnjen sen,
spodaj pèkel, v sredi vice
in v oblakih vrh zgrešen.

V vsakem hipu, ki se utrne,
strnjena sta svod in svet,
v srcu se veselje obrne,
sonca pa je le za ped.

Čas zna rezati kot britev,
bolj in bolj zmanjšuje obseg,
pozno je za spokoritev
in prezgodaj za pobèg.

HREPENENJE Da bil bi vsaj metulj,
ko v burji bil sem ore!
Trenutek ni dozòrel,
na čas je legel mulj.

Podobe v zrklih dni
bolščijo posmojene,
skoz nje se žalost žene,
jih slači do krvi.

Razlita prek rodov,
komu še kaj pomeni,
ne vzklije in jeseni
bo le razpadla snov.

Škoda je vseh spoznanj,
v brezveznost sem zabredel.
Sem bajal ali blèdel,
moj svet je kot zlagan.

Vem le, da hrepenel
sem, čakal te na produ,
po tebi in pelodu
še dolgo v noč dehtel.

V ZATIŠJU Kak mik, prvinska strast je v biku,
v nozdrvih srd, moč v vsaki kiti,
in kak obup je v smrtnem kriku,
ko kleca, pada, jenja biti.

Vsa leta kot po njem udrihal
po meni je usodni drkelj,
le kdaj in kje sem tebe dihal,
lovil kresnice čistih zrkel.

Sem te srečaval kdaj poleti,
razpet životek, slastne grudi,
morda pred tisoči stoletij,
zaklad, zaraščen v zlati rudi.

Od vekomaj je seme v cvetu,
pepel je, spet bo ogenj lava,
vse je bilo že prej na svetu
in novo le staró spoznava.

Bila si s cvetjem zasnežena,
v zenicah moja temna tenja,
beseda nedogovorjena
še zdaj se iz dalje k nama vzpenja.

NAKLJUB VSEM Ustavi neulovljiv trenutek,
jadra ukrôji iz slepil.
Neponovljiv je vsak osnutek,
komaj dosežen, že podre se cilj.

V kateri pèkel brezprostorja,
le kam in do katerih zvezd
me pahne z ozkega obzorja
duh večne obnove skozi živo vest.

Gnus (gobec ščuke ubijalke)
mi je zobe v razum zaril,
me zadrževal v ovijalke
iz spolzkih kač, moj nori krik ostril.

Če so mi zrasle kdaj peruti,
je strah peresa izključoval,
kot na preluknjani plahuti
sem treščil k dnu, a vsem nakljub spet vstal.

Zasede in pasti, prisile!
Za večče duše ni pregraj,
v brezlučju niso zablodile,
ko šle zaman so iskàt zgubljeni raj.

MOJ KOZMOS Skrivnostna ostaja razvrstitev zvezd
in nedoumna noč za pragom luči,
nevihta (ko filtriramo jo s pljuči)
pretika črno uganko skoz zavest.

Popolnost je povprečju valobran,
od lun in zvezd nič manj ni skladna roža,
lepota ubranih mer njen lik zaokroža,
nje barve velik čudež so kot dan.

Zakaj ravnam le velike stvari,
saj svet je tudi v majhnih učlovečen,
nevidne vrejo skozme, vanje oblečen
sem vóden v up, obešan na skrbi.

Prehodno, neprehodno, mir in beg:
kal ve za pravo smer in žlahtne sile
jo bodo obračale in v sad zjedrile –
bogata dozórek, brazda iz veka v vek.

Odprem oči (poln tonov in oblik),
na sredo zrkel pal je oreh sonce,
z zobmi ga strem – same pikapolonce
v zrak blisnejo kot v žicah kratek stik.

Rade
Krstić

Dve kratki prozi

Seznam

»Pot neizprosnega maščevanja
je posuta z mnogimi trupli.«

Tisti, ki v smrtnem strahu, da ga ne bo več, zakriči in se zgrudi v naraščajoči grozi; tisti, ki se zagleda v zrcalu razbeljenih črk in si zapomni, kam je pokazala luč; tisti, ki se zapre na podstrešje z eno samo željo v prsih in v medlem blišču pozabi na vse strahove in bojazni; tisti, ki je med preroškimi znamenji svojih besed odkril najbolj oddaljene svetove; tisti, ki teh nikoli ne odkrije; tisti, ki je z rokami oprt na zadnje

drevo in išče najbližjo vejo na njem; tisti, ki z orjaškimi kavljji sega v morje, da bi zvlekel na dan truplo usmrčenega; tisti, ki na polju zagleda marjetico in ji začne trgati liste; tisti, kateremu sovraštvo zamegli um, tako da ne loči več prijateljev od sovražnikov; tisti, katerega so pokopali tja, kjer je pokopana njegova v smrt prirasla beseda; tisti, ki ni nobena metafora, ampak z neznanskimi kriki vznika iz studencev mračnih voda; tisti, ki beži od samega sebe, in tisti, ki je prestreljen od neimenovanega.

Tisti, ki vsako noč joče ob nasmejanem prividu, katerega robovi se nabirajo v gubah težke zavese; tisti, ki blodi skozi čudovito meglico v najvišji samoti; tisti, ki v plamenih zagleda odrešilno fiziko v ogenj položene krvi; tisti, ki pesmi drugega bere na glas v samoti svoje začudene sobe; tisti, ki ob izdihu svetlobe s stropa vztrepeta v neživem mraku; tisti, ki je zaslišal v grmovju razpadanje najtršega zrna; tisti, ki mu prsti zbežijo čez orošena stekla očal ali po licu, ki je uplahnilo od mrgolečega srha pod kožo; tisti, ki sesa kri svojega lastnega vdovstva ob uri, ko se stakneta ustnici v zadnje slovo; tisti, kateremu neubranljive misli ne dopuščajo razkolov ali predhodnice; tisti, kateremu zenica pove, kdaj je skrajni čas, in tisti, ki se levi v najtišji žvižg vetra.

Tisti, ki sam zase ne ve, ali je ali ni; tisti, ki so njegove roke nerodo-